

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7884/2553

พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่โจทก์ นายบุญโรจน์ สิริภาคโยทัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 360, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โรงงานที่เสียหายเป็นของผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยงานของทางราชการที่ไม่ได้แสวงหากำไร เพียงแต่อนุญาตให้สหกรณ์ซึ่งมีผู้เสียหายที่ 2 เป็นประธานเป็นผู้ดูแลเท่านั้น ประชาชนมีสิทธิเป็นสมาชิกและเข้าใช้ประโยชน์ได้ จึงเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ จึงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดตาม ป.อ.มาตรา 360 ความเสียหายที่จำเลยก่อกับทรัพย์สินไม่ถึงกับทำให้ ทรัพย์สินใช้งานไม่ได้อีกต่อไป ทั้งจำเลยกระทำระหว่างสมาชิกหยุดใช้งานโรงมยางพาราเพราะอยู่ใน ช่วงยางพาราผลัดใบ ประกอบกับจำเลยกระทำเพราะเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมที่ไม่ได้ ผลประโยชน์ตอบแทนจากที่ยินยอมให้สร้างโรงมยางพาราในที่ดินของจำเลย จึงเห็นสมควร ลงโทษจำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษให้ ตาม ป.อ. มาตรา 29, 30

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 จำคุก 1 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายจัดประตูเหล็กโรงมยางพารา 2 บาน ตัดพินท้อประปา ขุดดินถมในบ่อบำบัดน้ำใส กับจัดท่อบำบัดน้ำเสีย ของ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพารา อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ผู้เสียหายที่ 1 และอยู่ในความควบคุมดูแลรักษาของนายเสนอผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นประธานสหกรณ์กองทุน สวนยางตำบลเพลา จำกัด ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้โรงมยางพาราจากผู้เสียหายที่ 1 คดีมีปัญหา วินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า นายพิสัยและนาย ประพันธ์ซึ่งรู้เห็นขณะจำเลยกระทำความผิดเบิกความสอดคล้องต้องกันในสาระสำคัญไม่ปรากฏ ว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย เฉพาะนายประพันธ์ก็เป็นญาติลูกพี่ลูกน้องกับจำเลย จึงไม่มีเหตุที่ แกล้งสร้างเรื่องมาปรักปรำจำเลย เชื่อว่าเบิกความตามความจริง ส่วนที่พยานสองปากนี้เบิกความ ขัดกับผู้เสียหายที่ 2 พยานโจทก์อีกปากไปบ้าง ก็ยังไม่พอทำให้น้ำหนักคำเบิกความของนายพิสัย และนายประพันธ์เสียไป เชื่อได้ว่าจำเลยคือคนร้ายทำลายทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ 1 อันสืบ เนื่องจากเหตุที่จำเลยไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากการที่จำเลยยินยอมให้สร้างโรงม ยางพาราในที่ดินของตนตามที่จำเลยกล่าวอ้างในหนังสือร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการ เมื่อโรงงานที่ เสียหายเป็นของผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยงานของทางราชการที่ไม่ได้แสวงหากำไร เพียงแต่ อนุญาตให้สหกรณ์ซึ่งมีผู้เสียหายที่ 2 เป็นประธานเป็นผู้ดูแลเท่านั้น ประชาชนมีสิทธิเป็นสมาชิก และเข้าใช้ประโยชน์ได้ จึงเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ คดีจึงฟังได้ว่าจำเลย กระทำความผิดตามฟ้อง ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ที่จำเลยขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษ เห็นว่า ความเสียหายที่จำเลยก่อกับทรัพย์สินไม่ถึงกับทำให้ทรัพย์สินใช้งานไม่ได้อีกต่อไป ทั้งจำเลย กระทำระหว่างสมาชิกหยุดใช้งานโรงมยางพาราเพราะอยู่ในช่วงยางพาราผลัดใบ ประกอบกับ

จำเลยกระทำเพราะเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมที่ไม่ได้ผลประโยชน์ตอบแทนจากที่ยินยอมให้
สร้างโรงรมยางพาราในที่ดินของจำเลย จึงเห็นสมควรลงโทษจำเลยสถานเบาและรอการลงโทษให้
แต่เพื่อให้จำเลยหลาบจำให้ลงโทษปรับจำเลยด้วย พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 จำคุก 2 เดือน และปรับ 3,000 บาท โทษจำคุกให้รอการ
ลงโทษไว้ 2 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

องค์คณะ

สนอง เล่าศรีวรกต · ประทีป ดุลพินิจธรรมา · สุริยง ลีมสถิรานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7884/2553>